

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέητου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 30 Μαΐου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 26

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ

Παλάτι τῆς ἔρημιᾶς καὶ τῆς σιω-
πῆς, ὁρόνος τῆς μεταγχολίας, ἦταν ὁ
πελώριος βράχος ὁ βορεινός, ὁ θα-
λασσοδαρμένος, ποῦ ἀπάνω του ἦταν
ἄλλοτε χτισμένο τὸ παλιὸ χωριό, τὸ
καταρτημαγμένο σήμερα. Δὲν ἦταν
κῦμα ἀπὸ τὸ Θρακικὸ πέλαγος, ἀπὸ
τοὺς κόλπους τῆς Χαλκιδικῆς, δὲν
ἦταν κῦμα διωγμένο ἀπὸ τὴ Μαύρη
Θάλασσα κι' ἀπὸ τὴν Προποντίδα
ποῦ νὰ μὴν ἔρθῃ νὰ φιλήσῃ τὰ πό-
δια τοῦ γιγάντιου μαύρου βράχου.

Ὡρθωνόταν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα
σὲ ὕψος φοβερό, ποῦ ἐπιανε τὸν ἀν-
θρωπο ἱλιγγος καὶ ζάλη. Κι' ἄλλοτε
ἦταν φωλιὰ ἀνθρώπων, γεμάτη ἀπὸ
ζωὴ καὶ φωνές, καὶ τώρα ἦταν ἔρη-
μος καὶ γεμάτος ρημάδια. Δυὸ μεγά-
λοι γιᾶλοι ἀπλώνονταν δεξιὰ κι' ἀρι-
στερὰ ἀπὸ τὸ βράχο, κάτω στὰ θε-
μέλια δυὸ φοβερῶν γκρεμῶν.

Ὁ ἕνας ἦταν σπαρμένος μὲ βρά-
χους μονοκόμματους, σὰ νὰ τοὺς πέ-
ταξαν στὴ θάλασσα ἀρχαῖοι γίγαντες
ποῦ πάλευαν μεταξύ τους, καὶ στρω-
μένος μὲ χαλίκια ἄσπρα, κόκκινα,
μαργαριταρένια, χρυσοκίτρινα καὶ μὲ
σταχτερὴ γυαλιστερὴ ἄμμο. Καὶ ἡ
ἄμμος βαθαίνει μονομιᾶς καὶ ὁ ρυθμὸς
γίνεται ἄπατος δυὸ ρήματα ἀπὸ τὴν
στεριά, κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ
θὰ ξεγελιόταν ἀπὸ τὴ στρωτὴ ἄμμου-
διὰ καὶ θάθελε νὰ προχωρήσῃ πάρα
μέσα.

Ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριὰ τοῦ γι-
γάντιου βράχου τοῦ ἔρημου χωριοῦ,
ἄλλος γιᾶλός, ἄγριος καὶ ἀπρόσιτος,
ἀπλώνεται. Δὲ φαίνονται ἐκεῖ οὔτε
πολύχρωμα χαλίκια οὔτε γυαλιστερὴ
χρυσωπὴ ἄμμουδιὰ. Τὸ πέλαγος βαθὺ
ἀπλώνεται ὡς τὴν ἀντικρινὴ στεριά
καὶ ὁ μαῆστρος τὸ ὀργώνει πέρα ὡς
πέρα. Καὶ κατὰμπροστα, σὰν ξεκολ-
λημένοι ἀπὸ τὸ μεγάλο βράχο τοῦ
ἐρημοῦ χωριοῦ δυὸ βράχοι ξεπρο-

βάλλουν, βαφτισμένοι στὸ κῦμα καὶ
παντέρημοι. Κάτω στὰ πόδια τους,
στὶς τρύπες τους καὶ στὶς θαλασσινὲς
σπηλιές τους βόσκουν καὶ λοξοπερ-
πατοῦν τὰ θαυμαστότερα πετροκά-
βουρα καὶ παγούρια τοῦ κόσμου, με-
γάλα καὶ γεμάτα αὐγά. Κι' ἀπάνω,
στὴν κορφὴ τῶν βράχων, φυτρώνουν
τὰ νοστιμώτερα λάχανα κι' οἱ ωραιό-
τερες ἀρμυρήθρες ποῦ μπορεῖ κανεὶς
νὰ βρῇ.

Λίγο πάρα-πέρα ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐ-
τοὺς βράχους, στὴ μέση τῆς θάλασ-
σας, πάντα σχεδόν, εἴτε μπουνάτσας
κάνει εἴτε φουρτούνα, ἀκούγεται μιὰ
ὀρχήστρα ποῦ ἔχει πάντα «δικό της
σκοπὸ», καθὼς λένε. Εἶναι μιὰ ξέρα
ποῦ οἱ ναυτικοὶ τὴν ἔχουν βγάλει
«Καλαφάτη». Μέσα ἀπὸ κάποια τρύ-
πα τῆς ξέρας ξεπετάγεται τὸ νερὸ
κι' ὕστερα ἀποτραβιέται πάλι, κάνον-
τας ἕναν κρότο ὅμοιον μ' αὐτὸν ποῦ
κάνει ἡ ματσόλα, τὸ ξύλινο σφυρί

τοῦ καλαφάτη ἀπάνω στὰ πλευρὰ
τοῦ карабиού ὅταν τὸ καλαφατίζει.
Ἡ ματσόλα αὐτὴ δὲν παύει ν' ἀ-
κούγεται οὔτε μέρα οὔτε νύχτα· εἶ-
ναι ἀκοίμητη κι' ἀκούραστη.

Δεξιὰ, κατὰ τὴν ἀνατολή, ὁ μεγά-
λος βράχος τοῦ ἔρημου χωριοῦ ἀντι-
κρύζει μὲ τὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ τοῦ
Κουρούπη, τὴν ἀσπριδερεῖ, ἔπου τὰ
στοιχεῖα καὶ τὰ δαιμόνια δὲν παύουν
νὰ κυλοῦν ὅλη ὥρα πελώριες πέτρες
ἀπὸ τὴ σάρρα καὶ τὸ γλιστερὸ γκρε-
μό. Κάτω, στὰ πόδια τοῦ γκρεμοῦ,
μιὰ σπιθαμὴ παρὰ μέσα ἀπὸ κεῖ ποῦ
φτάνει ὁ ἄφρὸς ἀπὸ τὰ κύματα, εἶ-
ναι μιὰ βρύση μὲ γλυκὸ, δροσερό,
παγωμένο νερό. Τὸ πρωτὶ συχνὰ ἔρ-
χονται ἀπὸ τὸ πέλαγος οἱ ψαράδες
μὲ τίς βάρκες τους γιὰ νὰ πιοῦν καὶ
νὰ γεμίσουν τὰ βαρέλια. Καὶ τὸ νερὸ
ὅλη τὴν ἡμέρα μένει δροσερὸ καὶ
παγωμένο μέσα στὰ βαρέλια, Ἰούλιο
μῆνα, κάτω ἀπὸ τὸ φλογερὸ τὸν ἥλιο

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Ἡ μικρὴ βιβλιόφιλος.—Πόσα ὥραια βιβλία ἐδῶ! Κι' ὅλα εἰκονογραφημένα!
Δὲν ξέρετε κανεὶς τί νὰ διαλέξῃ!

πού ψήνει ως και τις πεταλίδες και τὰ στρείδια ακόμη που βρίσκονται πεταμένα σωρός απάνω στην κουπα-στη της βάρκας.

Μ' ἂν ἴσως τὴ νύχτα, τίποτε ἀπό-κοτοι ψαράδες τολμήσουν νὰ πᾶνε νὰ πάρουν νερό ἀπὸ τὴ δροσερὴ βρύ-ση, τὴ μυχγεμένη, κάτω στὴν ἀκροθα-λασσιά, τότε βουή και βρόντος και ταραχὴ μεγάλη ἀκούγεται ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ γκρεμὸ και πέτρες και βρά-χοι κατακυλοῦν ἀπὸ ψηλὰ στὰ κε-φάλια τῶν ψαράδων. Τότε αὐτοὶ μό-λις και προφταίνουν νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους και νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, δίχως νὰ κοτήσουν νὰ σηκώ-σουν τὸ κεφάλι τους, μήπως δοῦν κα-νένα δαιμόνιο ἢ στοιχὶό και τοὺς πάρη τὴ μιλιὰ.

Ὅλο τὸ καλὸ χωριὸ ἦταν ἐρεί-πιο ἀπλωμένο ἀπάνω στὴ ράχη πε-λώριου βράχου ποὺ τὰ πόδια του τὰ βρέχει ἡ θάλασσα. Τὸ μισὸ τὸ ἔχουν ρημάξει: και γκρεμίζει τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν και τὰλλο μισὸ οἱ ἀνθρω-ποι. Πότε οἱ ἴδιοι παλιοὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, πότε—κι' αὐτὸ ἀκόμη συχνότερα—τὰ παιδιὰ τους, πότε οἱ μαστόροι και οἱ κτίστες, ἔρχονταν κι' ἐπαιρναν ἀπὸ τὰ παλιὰ τὰ σπίτια ὅ,τι βαστοῦσε ἀκόμη, τὰ μαδέρια τῆς σκε-πῆς, τὶς πόρτες, τὰ παράθυρα, καμ-μιὰ φορὰ και τοῦβλα και κεραμίδια ἀκόμα. Τὰ μετακόμιζαν ἀπὸ τὴ στε-ριὰ ἢ ἀπὸ τὴ θάλασσα στὸ νεώκτιστο χωριὸ, ποὺ βρισκόταν τρεῖς ὥρες μα-κριὰ στὴ μεσημβρινὴ παραλία τοῦ νησιοῦ, κι' ἐκεῖ τὰ χρησιμοποιοῦσαν στὰ καινούργια σπίτια ποὺ ἐκτίζαν.

Μὰ ἡ θεὰ Μαχὼ ὅμως, τὸ Φαλ-κάκι, ἀγαποῦσε τὸ παλιὸ χωριὸ τῆς, τὸν τόπο ποὺ εἶχε γεννηθεῖ κι' αὐτὴ ἔναν καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανόστα-ση, δταν δὲν εἶχε κτιστεῖ ἀκόμη τὸ και-νούργιο χωριὸ, κι' ὅπου εἶχε περά-σει τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια τὰ καλο-θύμητα. Γι' αὐτὸ κοίταζε νὰ κρατή-σῃ μὲ κάθε τρόπο σὲ καλὴ κατὰστα-ση τὴ μικρὴ αὐτὴ γωνίτσα, ὅπου ἐρ-χόταν πότε-πότε γιὰ νὰ πάρη τὸν ἄερα τῆς και νὰ κοιμηθῇ τὴ νύχτα μαζί μὲ τὴ μητέρα τῆς ἢ μὲ ἄλλες γυναῖκες.

Τὸ μικρὸ σπιτάκι ἦταν ἓνα ξανα-γύρισμα στὰ παλιά, ἓνα παράθυρο ἀνοιχτὸ ἀπ' ὅπου ἔδλεπε κανεὶς τὰ περασμένα σὰ σὲ πανόραμα. Ἦταν μιὰ ζωντανὴ ἀνάμνηση μέσα στὴ στάχτη τῆς λησμονιάς, ἓνας φρου-ρὸς ὁρῖος ἀνάμεσα στοὺς κοιμισμέ-νους. Βρισκόταν κοντὰ στὸ ἐκκλη-σάκι τῆς Παναγίας τῆς Μεγαλομμά-τας, ποὺ τότε σωζόταν ἀκόμη ἀνέ-ραιο. Ἡ ἐκκλησία γιόρταζε τὸ Σάβ-βατο τοῦ Ἀκάθιστου και οἱ νοικοκυ-

ράδες, ὅσες ἀνέβαιναν στὸ Κάστρο, τὴ σιγούριζαν και τὴ διατηροῦσαν κα-θαρὴ και περιποιημένη.

Ἡ Μαχὼ ἔφτασε χωρίς κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεμα, τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ Ὀκτώβρη, κρατώντας τὸ καλαθάκι τῆς, ὅπου εἶχε βάλει ψωμί, χαμο-λῆές, λίγα κυδώνια και μερικὲς ντο-μάτες καθὼς και μιὰ μπουτίλια λάδι. Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ χωριὸ τὸ πρωτὶ. Ὅλη τὴν ἡμέρα τῆς τὴν πέ-ρασε στὸν ἐλαιῶνα τῆς μαζεύοντας τίς ἐλιές. Τὸ βράδυ ἔβαλε τὸν καρπὸ σὲ σακκί, και μὲ τὸ μουλάρι τὰ ἔ-στειλε στὸ λιοτριβεῖο τοῦ χωριοῦ. Ὁ ἐλαιῶνας ἦταν πολὺ κοντὰ στὸ ἔρη-μο χωριὸ και ὥρες δρόμο μακριὰ ἀπ' τὸ καινούργιο. Ἐπειδὴ ἔμελλε και τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαχὼ νὰ ἐξακο-λουθήσῃ τὴν ἴδια δουλειὰ στὸν ἐ-λαιῶνα, ἦρθε στὸ παλιὸ ἔρημο χω-ριὸ γιὰ νὰ νάνη τὰ καντήλια τῆς Πα-ναγίας τῆς Μεγαλομμάτας και νὰ κοιμηθῇ, ὅπως συνήθιζε καμμιὰ φο-ρὰ νὰ κάνη, στὸ ἔρημικὸ σπιτάκι τῆς. Τὴν ἄλλη μέρα πρωτὶ-πρωτὶ θὰ ξαναγύριζε στὸν ἐλαιῶνα.

Ἡ Μαχὼ εἶχε πάρει μαζί τῆς σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴν τὸ γιό τῆς τὸ Φάλλο, ἓνα παιδί δεκατριῶ χρονῶν. Ὁ μικρὸς μάγκας εἶχε ἀκούσει συ-χνὰ ἀπὸ ἄλλα παιδιὰ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτόν, ἓνα πλήθος ἱστορίες γιὰ φαν-τάσματα ποὺ ἔδβαιναν τακτικά τὴ νύχτα στὸ παλιὸ ἔρημο χωριὸ, ἀνά-μεσα στὰ χαλάσματα, ἐπάνω στὸ βράχο τὸν ψηλὸ, ὅπου νύχτα και μέ-ρα ἀντηχεῖ τῆς θάλασσας και ὁ ἄχὸς τῶν κυμάτων ἀπὸ κάτω ἀπὸ τίς θα-λασσοπηλίδες.

Τὰ φαντάσματα αὐτά, στοιχειά, ξωτικά, λογιῶν τῶν λογίων κρού-σματα, δὲν ἔπαυαν νὰ φανερώνουν-ται τὴ νύχτα, νὰ σεργιανίζουν με-λαγχολικὰ στὰ χαλάσματα, νὰ μπαί-νουν μὲς στὰ ρημυγμένα σπίτια, ποὺ ἄλλοτε εἶχαν σκεπάζει τόσες ψυχές και τόσες ζωές και ποὺ τώρα ἦταν ἓνας σωρός ἀπὸ πέτρες.

Κάθε παλιὸ σπιτὶ εἶχε και τὸ «ζώ-διό» του. Τὸ ζώδιο αὐτὸ ἐπαιρνε τὴ μορφή τοῦ σφαχτοῦ ποὺ εἶχε θυσια-στεῖ ἐπάνω στὸ πρωτὸ θεμέλιο τοῦ σπιτιοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀγιασμὸ ποὺ ἔφελνε ὁ παπᾶς.

Ἀν εἶχε σφαχτεῖ πετεινάρι, τὸ πε-τεινάρι ἐκεῖνο ἔδβαινε συχνὰ τὴ νύ-χτα και ἔαφνιζε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ κι' ὅταν τὸ σπιτὶ ἦταν ὄρθιο ἀκόμη. Μὰ και τώρα ἐξακολουθοῦσε νὰ βγαίνει και νὰ λαλεῖ παραπονετικὰ ἐπάνω στὰ ἐρείπια. Ἀν τὸ σφαχτὸ ἦταν ἀρνί, ἓνα πρᾶμα ἄσπρο, πρᾶο και ἡμερο, ποὺ ἔμοιαζε μ' ἀρνάκι ἔδβαινε και τώρα ἀκόμη γύρω στὰ

θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ και βέλαζε θλι-δερά. Ἀν τὸ θῆμα ἦταν μοσχάρι, ἓνα μικρὸ βεῖδάκι μαυροκόκκινο παρου-σιαζόταν τριγύρω στὰ χαλάσματα και μούγκριζε μὲ σιγανὴ φωνή.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους οἱ μάγκες, ὅπως τὰ εἶχαν ἀκού-σει ἀπὸ τίς κυροῦλες τους, και μάλι-στα τ' αὐγάτιζαν κι' οἱ ἴδιοι μὲ τὴν παιδικὴ ψευδομανία τους. Καὶ τώρα ἀκόμη πολλοὶ τὰ ἔδλεπαν τὰ φαντά-σματα. Κι' αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Μαχὼ εἶ-χε πῆ ἄλλοτε στὸ γιό τῆς τὸ Φάλλο, πῶς μιὰ φορὰ, δταν ἦταν ἀκόμη μι-κρὸ κοριτσάκι, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἔρη-μου χωριοῦ ποὺ βρισκόταν, εἶχε ἰδεῖ ἓνα μεσημέρι τίς νεράιδες νὰ χο-ρεύουν κατάντικρυ στὸ γκρεμὸ τοῦ Κουρούπη. Ἐκεῖ ἐπάνω στὸ γκρεμὸ εἶχε ἰδῆ ἓνα πλήθος λευκοφορένες γυναῖκες, ποὺ ἦταν πιασμένες στὸ χορὸ και χόρευαν στὸν καλὸ τους καιρὸ και τραγουδοῦσαν.

—Και τί τραγοῦδι ἔλεγαν, μάννα: ρώτησε ἡ μικρὴ Τσιτσώ, ἓνα κορι-τσάκι ἐννιά χρονῶν, τὴ μητέρα τῆς.

—Ἐλεγαν, κορίτσι μου: «Ἀκούτε μας μιλᾶτε μας ἐμεῖς καλὲς κυράδες.»

—Ἦθελα κι' ἐγὼ νὰ τῶδλεπ' αὐ-τό, μάννα, εἶπε ὁ Φάλλος.

—Ὁ Θεὸς νὰ μὴ σ' ἀξιώσῃ, παι-δάκι μου. Ἐγὼ ἔπεσα ἄρρωστη στὸ κρεββάτι ποὺ τὸ εἶδα, και πιάστηκε σαράντα μέρες ἡ γλώσσα μου.

—Και δὲ μοῦ λέε, θειά, ρώτησε ὁ ἀνεψιὸς τῆς ὁ Σταμάτης τὸ παπα-δοπαίδι—ἓνας ἄλλος μάγκας συνομή-λικος σχεδὸν μὲ τὸ Φάλλο—ποὺ τὸν ἦδραν τὸν τόπο γιὰ νὰ χορέψουν; Ἀπάνω ἐκεῖ, στὸ γκρεμὸ, στὴ σάρ-ρα, πῶς δὲ γλιστροῦσαν νὰ πέσουν;

—Αὐτὲς εἶναι νεράιδες, παιδάκι μου, και πατοῦν στὸν ἄερα, ἀπάν-τησε ἡ Μαχὼ.

Τὴ διήγηση αὐτὴ γιὰ τίς νεράιδες τὴ βεβαιώνει γι' ἀληθινὴ και ἡ γριὰ Φαλκίτσα, ἡ μητέρα τῆς Μαχῶς, μιὰ γριὰ κοντὴ και ξαρωμένη, ἴδια μ' ἓνα κουδράκι. Αὐτὴ εἶχε ἰδεῖ στὸν καιρὸ τῆς πολλὰ ἀπίστευτα πράγματα.

Ὁ Φάλλος γιὰ πρώτη φορὰ εὗρι-σκε τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του στὸ ἔρημο χωριὸ, χω-ρὶς νὰ βρίσκεται ἐκεῖ πολὺς κόσμος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σκιάξῃ και νὰ διώξῃ τὰ στοιχειά. Εἶχε μεγάλη πε-ριέργεια, ἀνάκατη μὲ φόβο, νὰ ἰδῇ κι' αὐτὸς στοιχειά.

Γιὰ νὰ πάρη λίγο κουράγιο εἶχε ρωτήσῃ τὴν κυρούλα του, ἂν ἔλα τὰ φαντάσματα κάνουν κακὸ σὲ ὅσους τὰ ἰδοῦν, ὅπως εἶχαν κάνει ἄλλοτε οἱ νεράιδες στὴ μητέρα του.

(Ἀκολουθεῖ)

(Διασκευή) ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. και τέλος—

—Και τὸ σπουδαιότερο εἶναι πῶς δὲ λέει ἡ ἐπιγραφή τί εἶδους εὐτυχία θὰ βροῦμε σ' αὐτὸ τὸ σπιτὶ. Ἰσως ἡ εὐτυχία ποὺ μᾶς περιμένει ἐκεῖ δὲ θὰ σημαίνει τίποτε γιὰ μᾶς.

—Δὲ συμφωνῶ μαζί σου. Δὲν ἔ-γραφαν τὴν ἐπιγραφή ἀπάνω σ' αὐ-τὴν τὴν πέτρα χωρὶς λόγο. Ἡ σημα-σία τῆς εἶναι καθαρὴ. Πρῶρα, πρῶτα, δὲν ἔχουμε νὰ χάσουμε τίποτε δοκι-μάζοντας. Ὑστερα, ἂν δὲν πᾶμε ἐμεῖς, ἓνας ἄλλος θὰ διαβάσῃ τὴν ἐπιγρα-φὴν και θὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχία κι' ἐ-μεῖς θὰ μείνουμε καθὼς εἴμαστε. Χω-ρὶς κόπο και χωρὶς ἐργασία καμμιὰ χαρὰ δὲν ἀποκτάται σ' αὐτὸ τὸν κό-σμο. Τέλος, δὲ θέλω νὰ εἰποῦν πῶς φοβήθηκα κάτι.

Ὁ μεγαλύτερος ἀπάντησε:

—Ὁ λαὸς λέει: «Ὅποιος ζητάει τὰ πολλὰ, χάνει και τὰ λίγα και, κάλ-λιο πέντε και στὸ χέρι παρὰ δέκα και καρτέρει...»

Ὁ δεύτερος ὅμως ἀδελφὸς ἐπέμεινε:

—Ἐγὼ ὅμως ἔξω μιὰ ἄλλη πα-ροιμία: ὅποιος φοβάται ἀπὸ τὸν ἡ-σκιο του, ἂς κάθεται σταυγὰ του, κι' ἀκόμα μιὰ ἄλλη: ἂν δὲ σπείρῃς, δὲ θερίζῃς. Θὰ πάω, τὸ ἀποφάσισα.

Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ἔμεινε. Ὁ δεύτερος ξεκίνησε Μόλις ἔφθασε στὸ δάσος, βρῆκε τὸ ποτάμι, τὸ πέ-ρασε και στὴν ἄλλη μεριὰ εἶδε μιὰ ἀρκουδά ποὺ κοιμόταν. Ἀρπάξε τὰρ-κουδάκι κι' ἔτρεξε ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ κό-σμος πολὺς ἦρθε νὰ τὸν δεχθῇ. Ἐ-φεραν μιὰ ἄμαξα και τὸν ἔκαναν βα-σιλιά. Ἡ βασιλεία του βάσταξε πέντε χρόνια. Ἀλλὰ τὸν ἔκτο χρόνο, ἓνας ἄλλος βασιλιάς, δυνατώτερος ἀπ' αὐ-τόν, τὸν ἐπολέμησε, κυρίεψε τὴν πόλην και τὸν ἔδωξε.

Ὁ δεύτερος ἀδελφὸς ἄρχισε πάλι νὰ ταξιδεύῃ. Μιὰ μέρα ἔφθασε στὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ μεγάλος ἀδελφός.

Αὐτὸς ζοῦσε στὴν ἐξοχή, οὔτε φτωχικὰ, οὔτε πλούσια. Οἱ δύο ἀδελ-φοὶ καταχάρηκαν ποὺ συναντήθηκαν.

—Εἰ εἶπε ὁ μεγαλύτερος. Βλέ-πει πῶς εἶχα δίκιο; Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἔζησα εὐτυχισμένος και ἡ-συχος. Ἐσὺ ἦσουν βασιλιάς, τὸ πα-ραδέχομαι. Μὰ πόσες δυστυχίες δὲν τράβηξες!...

—Δὲ μετανῶ, ἀπάντησε ὁ δεύ-τερος, ἐπειδὴ πέρασα τὸ δάσος κι' σκαρφάωσα στὸ βουνό. Εἶμαι δυστυ-χισμένος τώρα, μὰ μοῦ μένουν οἱ ἀ-ναμνήσεις τῆς ζωῆς μου—και σὺ, σὺ δὲν ἔχεις τίποτε νὰ θυμῇθῃς.

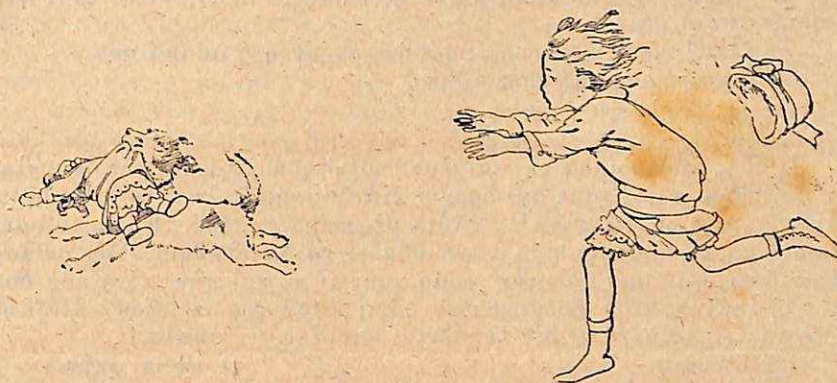
(Ἀπὸ τὰ «Παιδικὰ» τοῦ Λέοντος Τολστόϊ)

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ'.—Στὰ δόντια τοῦ σκυλιοῦ.

Διάλεξε δηλαδή τὴ στιγμή ποὺ ὁ ἄερας μᾶς εἶχε κάνει ἄνω-κάτω, και μένα και τὴ Ροζίνα. Γιατὶ μόλις τὸ σκυλάκι στάθηκε στὰ πόδια του, κοί-



τάξε γύρω, και τὸ πρωτὸ πρᾶγμα ποὺ τοῦ κίνησε τὴν προσοχή, ἦταν ἡ δυστυχισμένη μου κουκλά ἐκεῖ-μέσα στὸ μικρὸ λάκκο μὲ τὰ νερά. Ἀμέσως ὤρμησε, τὴν ὄραξε μὲ τὰ δόντια του κι' ἔφυγε τρέχοντας σὰντ ρελλό.

Αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα, ποὺ δὲν πρόφτασα οὔτε νὰ κου-νηθῶ. Ἀρχισα τότε νὰ φωνά-ζω μ' ὅλη μου τὴ δύναμη. Ἡ νταντὰ γύρισε κοντὰ μου κι' ἡ κυρία φώναξε τὸ παλιόσκυλό τῆς:

—Ἐκτορ! Ἐκτορ! ἔδω!... Ἀσ' το γρήγορα! Δὲ ντρέπε-σαι;... Ἀσ' το!

Μὲ χίλια στανιά κατάφερε νὰποσπάσῃ ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ



Ἐκτορα τὴ Ροζίνα, ποὺ μοῦ τὴν ἔδωσε λέγοντας μὲ χαμόγελο:

—Ε, δὲν ἔπαθε και τίποτα σπουδαῖο· περισσότερος θὰ ἦταν ὁ φόβος τῆς...

Κι' ὅμως ἡ Ροζίνα ἦταν σὲ κακὴ κατάσταση. Ἀφήνω τὴν καρδιά τῆς ποὺ χτυποῦσε νὰ σπάσῃ μὰ και τὸ φουστάνι τῆς ἦταν καταλασπω-

μένο, και τὸ μισοφόρι της, καὶ τὰ παπούτσια της, κι' οἱ κάλτσες της, ὅλα! Γυρίσαμε τὰμάθα, τὴ βάλουμε μέσα καὶ τὴ σκεπάσαμε ὥς τὴ μέση μὲ τὸ πέτσινο κοῦβό πιε, πού κι' αὐτὸ ἦταν λασπωμένο. Ἐκεῖνη μιλιὰ.

— "Ε, τῆς εἶπα, δὲν λές τίποτα καὶ τώρα πού σέ σκεπάζουμε; δὲν θέλεις πιά νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος τὰ λούσα σου;

— Ναί, τέτοια «λούσα» πού εἶχε τώρα ἡ Ροζίνα, μόνο γιὰ νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος ἦταν...

Συγκόλαιγε στὸ ἀμαξάκι, μὰ κι' ἐγὼ ἤμουν μελαγχολική. Καὶ γυρίσαμε ἴσια στὸ σπίτι.

— Μπά! γιατί ἔτσι νωρίς; ὡτῆσε ἀνήσυχη ἡ μαμμά μου.

— Δυστύχημα! τῆς ἀποκρίθηκε.

— Τί; ἐτρόμαξε.

— Ἰδές!

— Τῆς παρουσίασα τὴν καταλασπωμένη μου κόρη καὶ τῆς διηγήθηκα τὸ ἐπεισόδιο πού εἶχαμε στὸ δρόμο. Μὰ ἡ μαμμά, ἀντὶ τὰ λυπηθῇ σὰν καὶ μένα, ἄρχισε νὰ γελά!.. Αὐτὸ μὲ πείραξε πολὺ. Καλά, τὰ ρούχα μπορούσαν νὰ καθαρισθοῦν, νὰ πλυθοῦν, νὰ διορθωθοῦν. Δὲν συλλογίζοταν ὅμως ἡ μαμμά καὶ τὸν τρόμο πού πῆρε, καὶ τὸν πόνο πού δοκίμασε ἡ Ροζίνα ὅταν βροῖθηκε στὰ δόντια τοῦ παλιόκυλου; Περίεργο πράγμα πῶς οἱ μεγάλοι δὲν λυποῦνται καθόλου τὶς κοῦκλες!..

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ, τὸν περασμένο Μάρτη, ἐτίμησε μὲ τὸ Μετάλλιο τῆς τῆν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν γιὰ τὴν πενήνταχρονη δημοσιογραφική, λογοτεχνική καὶ κοινωνική τῆς δράση. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, οἱ φίλοι τῆς κι' οἱ θαυμαστὲς σκέφθηκαν νὰ κάμουν μιὰ τριήμερη γιορτὴ πρὸς τιμὴ τῆς, στὸν «Παρνασσό» καὶ στὸ «Δύκειο τῶν Ἑλληνίδων» μὲ λόγους, διαλέξεις, δεξιώσεις, γεῦμα καὶ καθεστῆς.

Εἶμαι κι' ἐγὼ φίλος καὶ θαυμαστής τῆς μεγάλης αὐτῆς Ἑλληνίδας καὶ συμμετέχοντας στὴ γιορτὴ τῆς, τῆς ἀφιερώνω τὴ σημερινή μου Ἐπιστολή. Μὰ καὶ βιβλίό δόξακερὸ θὰ τῆς ἀξίει! Ἡ δράση τῆς εἶναι τόσο σπουδαία στὴν Ἑλλάδα! Χωρὶς ὁ περβολὴ μπορούμε νὰ ποῦμε πῶς ἀφότου ἐμφανίσθηκε ἡ Καλλιρρόη Παρρέν, ἡ κοινωνική μας ζωὴ ἄλλαξε κι' ὁ τόπος μας ὑψώθηκε σὲ πολιτισμό. Ἀπὸ Ἀνατολή, ἔγινε Εὐρώπη. Γιατὶ χειραφετήθηκε κι' ἡ Ἑλληνίδα.

Πραγματικῶς, ὡς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ — ἔδω καὶ πενήντα ἢ ἐξήντα χρόνια — ἡ Γυναίκα στὴν Ἑλλάδα ζοῦσε περιωρισμένη στὸ σπίτι τῆς. Μόνο οἱ λίγες πλούσιες, οἱ ἀριστοκράτισσες, διασκεδάζαν χωρὶς νὰ κάνουν σχεδὸν τίποτα. Οἱ ἀστές κι' οἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὑπηρετίες καὶ τὶς ἐργάτριες, τὶς τεχνήτριες, καταγίνονταν μόνο στὰ οἰκιακά. Οἱ ἀστές μάλιστα, ἄμα τελείωναν τὸ σχο-

λεῖο καὶ δὲν ἤθελαν ἢ δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ γίνουν δασκάλες, κάθονταν κι' ἐπλητταν ἀνεργες στὸ σπίτι. Ἀλλ' αὐτὴ ἦταν μιὰ κατάστασις ὁ λωσδιόλου ἀνατολίτικῃ ἢ μεσαιωνική. Ἀνθρώπος κι' ἡ Γυναίκα, ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ ζῇ σὰν ἄνθρωπος. Μέλος τῆς κοινωνίας κι' ἡ Γυναίκα δὲν εἶχε μόνο καθήκοντα παρὰ καὶ δικαιώματα. πού ἔπρεπε νὰ τὰ ζητήσῃ καὶ νὰ τὰ πάρῃ.

Μ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ἡ Καλλιρρόη Παρρέν — Κρητικοπούλα μὲ πνεῦμα φιλελεύθερο καὶ μὲ μυαλὸ δυνατὸ — ἄρχισε τὴν προπαγάνδα. Ἐδῆλε μιὰ ἐφημερίδα — τὴν περίφημη «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» — κι' ἔγραφε ἕνα πληθὺς προπαγανδιστικὰ βιβλία — τὴν «Ἱστορία τῆς Γυναικός», τὰ μυθιστορήματα «Ἡ Χειραφετημένη» ἢ «Μάγισσα» κτλ — χωριστὰ τὰ μετρητὰ ἄρθρα πού, μὲ τὸν ἴδιο σκοπὸ δημοσίευσε σὲ ἄλλες ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ. Γιατὶ δὲν ἔφτανε νὰ πεισθοῦν μόνο οἱ γυναῖκες καὶ νὰ σηκώσουν μιὰ κοινωνική ἐπανάστασις; Ἐπρεπε νὰ πεισθοῦν κι' οἱ ἄντρες γιὰ νὰ τὴν εὐνοήσουν, νὰ τὴν υποβοηθήσουν. Ἐτοί τὸ κήρυγμα τῆς κυρίας Παρρέν, πού καὶ Γυναίκα Συνέδρια ὀργάνωσε, καὶ πολλὰς φορές ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἑλληνίδα σὲ ξένα, ἀπόκτησε γρήγορα ὁπαδοὺς καὶ θιασώτες κι' ἀπὸ τὰ δύο φύλα. Δὲν ἔλειψαν, ἐννοεῖται, κι' οἱ πολέμιοι, οἱ ἀντίθετοι, πού σ' ἔλ' αὐτὰ ἐδῆλεπαν μὲν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὰ πάτρια πού θὰ ἔφερνε τάχα τὴ διαφθορά. Οἱ αἰώνιοι προληπτικοὶ κι' ὀπισθοδρομικοὶ ἄνθρωποι. Ἀρχισαν συζητήσεις, φιλονικίες, σωστὸς πόλεμος. Μὰ ἡ Καλλιρρόη Παρρέν ἤταν δεινὴ πολεμήστρια. Καὶ μὲ τὴ

βοήθεια τῶν ὁπαδῶν τῆς, πού πλήθαιναν ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, κατόρθωσε νὰ κάμῃ τὴ Γυναίκα νὰ νικήσῃ: νὰ ἐπιτύχῃ τὴ χειραφεσίαν τῆς.

Στὴ μεγάλη αὐτὴ νίκη συντέλεσε πολὺ κι' ἡ πρόνοια, ἡ μετριοπάθεια, ἡ πολιτικὴ τῆς κυρίας Παρρέν. Δὲν ἐζήτησε τὰ ἄκρα, τὶς ὑπερβολές, τοὺς ἐξωφρενισμοὺς ἄλλων ἀποστόλων. Ἡ χειραφεσία πού ἐκήρυξε ἦταν λογική, μετρημένη, καὶ γι' αὐτὸ κατορθωτή. Δὲν ἐπιδίωξε νάποσπασῃ τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ τὴν ἀφομοιώσῃ μὲ τὸν ἄντρα, νὰ τὴν «ἀνδροποιήσῃ». Τὴν ἤθελε καὶ νοικοκυρά. Κι' ἐν' ἀπὸ τὰ τόσα τῆς ἔργα εἶναι καὶ ἡ «Οἰκοκυρικὴ Σχολή», ὅπου τὰ κορίτσια τῶν οἰκογενειῶν μάθαιναν ἀκόμα καὶ νὰ μαγειρεύουν. Ἀλλὰ τὰ ἴδια αὐτὰ κορίτσια, χάρις στὴν κυρία Παρρέν, γίνονται σήμερα κι' ἐπιστήμονες, γιατροί, χημικοί, δικηγόροι, ἢ σπουδάζουν σ' ἄλλες ἀνώτερες σχολές καὶ μπαίνουν ὑπάλληλοι σὲ τράπεζες, σ' ἐμπορικὰ γραφεῖα, ἢ διορίζονται σὲ Ὑπουργεῖα, σὲ Δημαρχεῖα, σὲ κρατικὲς υπηρεσίες: καὶ γενικά, δὲν εἶναι σήμερα ἐπάγγελμα πού νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ κάμῃ καὶ γυναίκα. Ἐτοί δὲν συγυρίζει μόνο τὸ σπίτι τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ βοήθει οἰκονομικῶς, κι' ἀνακουφίζει ἀπὸ τὰ τόσα βάρη τὸν πατέρα τῆς, τὸν ἀδελφὸ τῆς, τὸν ἄντρα τῆς ἀκόμα, πού κι' αὐτοὶ ἄλλῃ φορὰ, γιὰ νὰ τὴν κρατοῦν σκλάβοι στὸ σπίτι, γίνονται σκλάβοι τῆς. Σήμερα, μὲ τὴ χειραφεσία, γυναῖκες κι' ἄντρες εἶναι ἀπάνω-κάτω τὸ ἴδιο ἐλεύθεροι καὶ, φυσικά, πολὺ πιά εὐτυχισμένοι ἀπὸ ἄλλη φορὰ.

Αὐτὴ τὴ μεγάλη κοινωνική ἀναμόρφωση, πού συμπληρῶνεται ὁλοένα, ἔφερε στὴν Ἑλλάδα πρώτη ἡ Καλλιρρόη Παρρέν. Κι' ἐν' ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἔργα τῆς εἶναι καὶ τὸ «Δύκειο τῶν Ἑλληνίδων», πού ἡ ποικίλη κοινωνική του δράση, κι' ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, κι' ὅπου ἄλλοι ἔχει παραρτήματα, κινεῖ τὸν θαυμασμό. Γηραιὰ σήμερα — ἔχει περάσει τὰ ἑβδομήντα — ἡ μεγάλη Χειραφετημένη κι' ἡ πραγματικὴ Μάγισσα, ἀπολαμβάνει τοὺς καρποὺς τῶν ὑπεράνθρωπων μόχθων τῆς, καὶ τιμᾶται ὅπως τῆς ἀξίει.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ



ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΑΝΑΓΛΥΦΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Λοιπόν εἶναι γεγονός. Ὁ κινηματογράφος ἀπέκτησε καὶ τρίτη διάσταση. Οἱ ταινίες πού θὰ βλέπουμε στὴν ὀθόνη δὲν θὰ εἶναι πιά ἀπλὲς κινούμενες φωτογραφίες, ἀλλὰ θὰ ἔχουν πλαστικότητα, θὰ ἔχουν βάθος, τέλος θὰ μᾶς δίνουν τὴν ἐντύπωση πῶς οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, καὶ τ' ἀντικείμενα πού παριστάνουν εἶναι ἀληθινὰ καὶ φτάνει ν' ἀπλώσουμε τὸ χέρι μας γιὰ νὰ τὰ πιάσουμε.

Τὴν ἀνακάλυψη αὐτὴ τὴ χρωστοῦμε καὶ πάλι στὸν ἐφευρέτη τοῦ κινηματογράφου, στὸν σοφὸ Γάλλο ἐπιστήμονα Λουδοβίκο Λυμιέρ πού παρ' ὅλα τὰ γεράματα τοῦ ἐξακολοθεῖ ἀκόμη νὰ μελετᾷ καὶ νὰ τελειοποιεῖ τὴν ἐφευρεσίαν του. Τώρα καὶ ἀρκετὰ χρόνια πολλοὶ σοφοὶ παιδεύονται μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ ἀναγλύφου κινηματογράφου; ἀλλὰ μόνο ὁ Λυμιέρ κατόρθωσε νὰ βρῇ τὴν λύσιν του. Καὶ τώρα σ' ἕνα κινηματογράφον τοῦ Παρισιῶ γίνονται οἱ πρῶτες προβολές τῶν καινούργιων ταινιῶν πού ἡ ἐπιτυχία τους εἶναι σί' ἀλήθεια καταπληκτική.

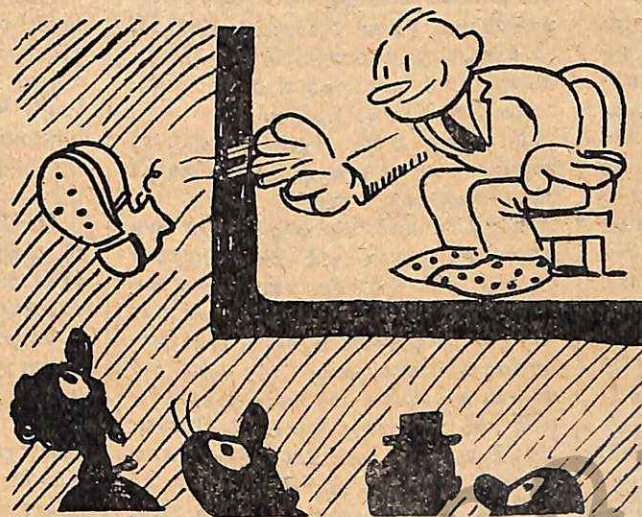
Οἱ κινηματογράφοι ὅπου προβάλλονται οἱ νέες ταινίες εἶναι ὅμοιοι μὲ τοὺς συνειθισμένους, ἀλλὰ στὸ ταμπελό, μαζί μὲ τὸ εἰσιτήριο παίρνει κανεὶς κι' ἕνα ζευγάρι χρωματιστὰ γυαλιά, τὰ ὁποῖα ὅμως, ἐννοεῖται εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δώσῃ πίσω ὅταν τελειώσῃ τὸ θέαμα.

Μπαίνοντας μέσα στὴν αἴθουσα καὶ ἀντικρύζοντας τὴν ὀθόνη ὁ θεατὴς παραξενεύεται πολὺ πού δὲν διακρίνει καθαρὰ τὶς εἰκόνες πού προβάλλονται. Οἱ ἡθοποιοὶ φαίνονται θαμπά, μοιάζουν σὰν νὰ ἔχουν δύο μύτες, δέκα δάχτυλα σὲ κάθε χέρι τους, τέλος οἱ φωτογραφίες πού παρουσιάζονται μοιάζουν σὰν νὰ ἔχουν γυριστῇ ἀπὸ κανένα ἀδέξιο ὁπερατέρ πού κουνόσε διαρκῶς τὴ μηχανή του. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, τὸ φιλμ δὲν εἶναι μαῦρο καὶ ἄσπρο, ἀλλὰ ἕνα ἀνακάτεμα ἀπὸ κίτρινο καὶ θαλασσὶ χρώμα.

Κάθετα λοιπὸν ὁ θεατὴς στὴ θέσιν του καὶ βάζει στὰ μάτια του τὰ εἰδικὰ γυαλιά πού τοῦ ἔδωσαν. Καὶ τότε γίνεται τὸ θαῦμα. Ἡ θαμπὴ εἰκόνα πού μᾶς παρουσιάζει ὁ κινηματογράφος

φορὲς ἐξαφανίζεται, τὰ δύο ἀνακατεμένα χρώματα ἐξαφανίζονται. Μὰ συγχρόνως ἐξαφανίζεται ἐντελῶς καὶ ἡ ὀθόνη. Τὰ πρόσωπα πού βλέπει κανεὶς νὰ κουνιοῦνται μπροστὰ του δὲν εἶναι εἰκόνες ἐπίπεδες ἐπάνω σ' ἕνα βάθος ἐπίσης ἐπίπεδο. Εἶναι ἄνθρωποι ζωντανοί, πλαστικοί, ἀνάγλυφοι καὶ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἐντύπωση πῶς ἀρκεῖ νὰ κἀνῃ λίγα βήματα γιὰ νὰ τοὺς πιάσῃ.

Οἱ ταινίες πού προβάλλονται εἶναι δύο, μὲ διαφορετικὸ θέμα ἢ καθεμιὰ. Ἡ μιὰ εἶναι μιὰ μικρὴ κομωδία, καὶ ἡ ἄλλη μιὰ κινηματογραφικὴ ἀποψη τῆς Νικαίας καὶ τῶν περιχώρων τῆς.



Ὁ ἡθοποιὸς βγάζει τὰ παπούτσια του πετάγοντάς τα καὶ οἱ θεαταὶ νομίζουν πῶς θὰ τοὺς πετύχῃ καταπέφαλα. (Σελ. 305, στ. β')

Στὴν δεύτερη αὐτὴ ταινία, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες εἰκόνες βλέπει κανεὶς κι' ἕνα κορίτσι πού ταίξει τὰ περιστέρια πού πετοῦν γύρω τῆς κοπαδιαστά. Τὰ πουλιὰ λοιπὸν αὐτὰ εἶναι τόσο πλαστικά, τόσο ζωντανά, ὥστε οἱ θεαταὶ νομίζουν πῶς πετοῦν μέσα στὴ σάλλα καὶ τὰ νοιώθουν νὰ φτερουγίζουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους καὶ νὰ τοὺς ἀγγίξουν.

Στὴν κομωδία πάλι, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς βγάζει τὰ παπούτσια του πετάγοντάς τα ψηλά. Καὶ τὴ στιγμή ἐκείνη, αὐθόρμητα, ὅλοι οἱ θεαταὶ γέρνουν στὸ πλάι τὸ κεφάλι τους, τόσο ζωντανὰ αἰσθάνονται τὴν ἐντύπωση ἀπὸ τὸ παπούτσι πῶς θὰ τοὺς πετύχῃ καταπέφαλα.

Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ χρωστοῦν ἀποκλειστικά στὰ γυαλιά πού φοροῦν, στὰ μικρὰ ἀσήμαντα ματογυαλιά πού τοὺς ἔχουν ἐφοδιάσει. Ἐνὰς θεατὴς χωρὶς γυαλιά, δὲν θὰ ἔβλεπε μπροστὰ του παρὰ ἕνα ἀκατανόητο ἀνα-

κάτεμα πού στὸ τέλος θὰ τὸν ζάλιζε.

Γιὰ νὰ ἐννοήσετε πῶς μπορεί νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα, θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω μὲ λίγα λόγια. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀναγλύφου κινηματογράφου εἶναι ἡ ἴδια μὲ τοῦ στερεοσκοπίου. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχετε στὴν κατοχή σας, ἢ νὰ μὴν ἔχετε τοῦλάχιστον ἰδεῖ ἕνα στερεοσκόπιον. Οἱ φωτογραφίες κάθε στερεοσκοπίου εἶναι δύο καὶ ἔχουν ληφθεῖ μὲ μιὰ διπλὴ φωτογραφικὴ μηχανή πού ἡ ἀπόσταση τῶν δύο φακῶν τῆς εἶναι ἴση σχεδὸν μὲ τὴν ἀπόσταση πού ἔχουν τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὅταν λοιπὸν τὶς δύο αὐτὲς φωτογραφίες τὶς ἰδεῖ κανεὶς μὲ κατ' εἰδικὰ γυαλιά, ἔχει τὴν ἐντύπωση πῶς οἱ εἰκόνες πού προβάλλονται μπροστὰ του εἶναι ἀνάγλυφες.

Στὸν κινηματογράφον ὅμως δὲν μπορεί νὰ ἐφάρμοσθῃ ἀκριβῶς τὸ ἴδιο σύστημα. Δὲν εἶναι δηλαδὴ δυνατόν νὰ στηθοῦν δύο ὁμόνες ἢ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, στίς ὁποῖες θὰ παριστάνονται συγχρόνως οἱ δύο ὁφεις τῆς φωτογραφικῆς ταινίας. Γι' αὐτὸ τὶς προβάλλουν καὶ τὶς δύο μαζί ἀπάνω στὴν ἴδια ὀθόνη καὶ δὲν ξεχωρίζουν ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη παρὰ μονάχα μὲ τὸ χρῶμα τους. Ἡ μιὰ ταινία ἔχει μιὰ ἐλαφρὰ γαλανὴ ἀπόχρωση καὶ ἡ ἄλλη μιὰ ἀπόχρωση κιτρινωπή. Οἱ δύο αὐτὲς ἀποχρώσεις συνδυασμένες κάνουν ἕνα χρῶμα λευκὸ. Ἀλλὰ καὶ τὰ γυαλιά πού φοροῦν οἱ θεαταὶ ἔχουν δύο χρώματα, ἕνα εἶναι γαλάζιο καὶ τὸ ἄλλο κιτρινωπὸ.

Σχετικὰ μὲ τὴν νέα ἐφεύρεση ὁ Λυμιέρ ἔδωσε μερικὲς συμπληρωματικὲς ἐξηγήσεις πού ἐνδιαφέρουν καὶ σᾶς νὰ τὶς μάθετε.

Οἱ δύο πρῶτες ταινίες πού γυρίστηκαν, εἶπε, δὲν εἶναι παρὰ δοκιμαστικὲς καὶ ἔχουν γυρισθῇ μὲ μιὰ μηχανὴ πειραματικὴ καὶ ὅχι μὲ σωστὸν κινηματογραφικὸν μηχανήμα. Τὰ μηχανήματα αὐτὰ πού θὰ μπορούν νὰ παίρνουν ἀνάγλυφες ταινίες κατασκευάζονται τώρα καὶ σὲ λίγο θὰ κυκλοφορήσουν στὸ ἐμπόριο. Θὰ κοστίζουν ἐλάχιστα ἀκριβέστερα ἀπὸ τὰ συνειθισμένα κινηματογραφικὰ μηχανήματα καὶ κάθε κινηματογραφιστὴς στὴ Γαλλία ἢ στὸ ἐξωτερικὸν θὰ μπορῇ νὰ παίρνῃ ταινίες ἀνάγλυφες.

Κι' αυτό θα είναι η αποκατάσταση της φωτογραφίας. Γιατί από τότε που εφευρέθηκε ο όμιλιν κινηματογράφος ή φωτογραφία, που πρώτα ήταν το κύριο στοιχείο του κινηματογράφου, θυσίαστηκε για χάρη των ήχων και της μουσικής. Τώρα όμως, με τη νέα εφεύρεση, η φωτογραφία θα ξαναπαρήξει την πρώτη θέση, όπως την είχε και στο βουδό κινηματογράφο.

«Έννοείται πως ο ανάγλυφος κινηματογράφος χρειάζεται ακόμη μερικές τελειοποιήσεις: Πρώτα απ' όλα

ή δόνηση επάνω στην οποία προβάλεται η ταινία θα γίνει σημαντικά μεγαλύτερη για να μπορούν και οι ταινίες να προβάλονται σε μεγαλύτερη μεγέθυνση και να διακρίνονται όλες οι λεπτομέρειες. Έπειτα, τα γυαλιά, ενώ τώρα νοικιάζονται στους θεατές, αργότερα θα πουλιούνται στα καταστήματα και καθένας πηγαίνοντας στον κινηματογράφο θα έχει μαζί του τα δικά του γυαλιά και δεν θα είναι δυσχερής να φορέσει εκείνα που φόρεσε ένας άλλος πριν απ' αυτόν».

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο μάστερ Τζέρεμυ πετάχτηκε ως εδώ για να μάς δει την περασμένη Πέμπτη, αλλά διάλεξε πολύ ακατάλληλη στιγμή, γιατί η Τζούλια, ή Σάλλη κι' εγώ φεύγαμε εκείνη την ώρα τρέχοντας για να προφτάσουμε το τρένο. Και που φαντάζεσθε πως πηγαίναμε: Στο Πρίνσετον για να παρευρεθούμε σ' ένα χορό και σ' ένα ποδοσφαιρικό άθλημα αν αγαπάτε! Δεν σας ρώτησα αν μου δίνετε την άδεια να πάω, γιατί είχα την άμυδρή προαίσθηση ότι ο γραμματέας σας θα μου έλεγε όχι. Όπωςδήποτε όλα έγιναν με όλους τους τύπους. Μας είχαν δώσει άδεια εξόδου από το Κολέγιο και μαζί μας είχαμε για συνοδό την κυρία Μάκ Μπράϊντ. Πέρασαμε έξοχα—αλλά δεν θα σας γράψω λεπτομέρειες. Είναι πάμπολλες και πολυπλοκές.

Σάββατο

Είμαι σηκωμένη πρωτοῦ να φωτίσω! Ο νυκτοφύλακας μάς ξύπνησε στις τέσσερες και έψήσαμε μόνες μας καφέ και ύστερα ξεκινήσαμε—έξω εν όλω—και εκάναμε δυο μίλλια με τα πόδια για να ανεβούμε στην κορυφή ενός λόφου που τον λένε Μονοδέντρι και να θαυμάσουμε από εκεί την ανατολή του ήλιου. Την τελευταία



Αυτό είναι το γατάκι.
Τη Πρέμυ. Από το
εικόνα βλέπετε πόσο
είναι και Αγκύρας.

πλαγιά αναγκαστήκαμε να τη σκαρφαλώσουμε με τα τέσσερα! Και λίγος έλειψε να μάς προλάβει ο ήλιος. Φαντάζεστε όμως με τη δρεβή γυρίσαμε πίσω για το πρόγευμα!

Περίεργο ύψος έχει σήμερα το γράμμα μου. Αυτή η σελίδα έλο με θαυμαστικά είναι γεμάτη.

Είχα σκοπό να σας γράψω ένα σωρό πράγματα για τα ανθισμένα δέντρα και για τον καινούργιο κυκλικό δρόμο του γυμναστηρίου μας και για το φορτικό μάθημα της βιολογίας που έχουμε κι' αὐριο και για τα νέα μονόξυλα που έφεραν στη λίμνη και για την Κατερίνα Πρέντις που έχει πνευμονία και για το γατάκι της Αγκύρας της Πρέμυς που το έσκασε από το σπίτι του και μάς ήρθε μουσαφίρης στο Φέργκουςσον Χόλλ όπου έμεινε δυο βδομάδες, όπου το ανακάλυψε μία καμαριέρα και το πήγε πίσω σ' αφεντικά του και για τα τρία νέα μου φουστάνια: ένα άσπρο κι' ένα ροζ κι' ένα ούρα-νι κι' ένα ψάθινο καπέλλο που ταίριαζει με όλα—δλα αυτά θα σας τα γράφα αλλά δεν μπορώ—νυστάζω. Αυτή είναι η παντοτινή μου δικαιολογία, δεν βρίσκετε; Μά ένα Κολέγιο είναι ένα μέρος που δεν ήσυχάζει κανείς ούτε στιγμή και στο τέλος της ημέρας είμαστε πάντοτε κατάκοποι. Πρό παντός μάλιστα όταν η ημέρα αρχίζει από τα ξημερώματα.

Η άφοσιωμένη σας
Γιούντι

11 Μαΐου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Η παρατιθέμενη εικόνα δημοσιεύεται ένταυθα δια πρώτην φοράν. Ο μοιάζει ίσως ώσαν άράχνη κρεμα-

σμένη από την άκρην ενός νήματος, αλλά παριστάνει την υποφαινομένην έξασκουμένην εις την εκμάθησιν της κολυμβητικής εις την δεξαμενήν του Γυμναστηρίου.

Η δασκάλα περνάει ένα σχολινί από τον κρίκο της ζώνης μου και ύστερα το τυλίγει γύρω από ένα καρούλι που κρέμεται στο ταβάνι. Το σύστημα θα ήταν θαυμάσιο αν μπορούσα να έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στην ελκική δύναμη της δασκάλας. Φοβάμαι όμως πάντα μήπως αφήσει το σχολινί να λασκάρη και έτσι έχω το ένα μάτι μου καρφωμένο με αγωνία επάνω της και κολυμπώ με το άλλο και έχοντας έτσι διχασμένη την προσοχή μου δεν μπορώ να κάνω τις προόδους που θα έπρεπε να κάνω.

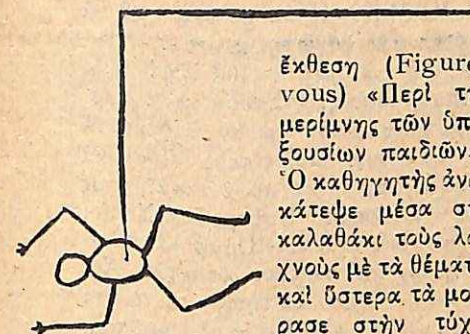
Πολύ καπιτσιοζικό καιρό έχουμε τώρα τελευταία. Όταν άρχισα να σας γράφω έδρεχε και τώρα φέγγει ο ήλιος. Η Σάλλη κι' εγώ θα κατεβούμε να παίξουμε τένις—έτσι γλυτώνουμε το μάθημα της γυμναστικής.

Μια εβδομάδα αργότερα

Θα έπρεπε να είχα τελειώσει αυτό το γράμμα τώρα και πολὺν καιρό αλλά δεν τ' έκανα. Δεν πιστεύω να σας κακοφαίνεται, Μπάριμπα-Μακροπόδη μου, που δεν είμαι και τόσο τακτική; Μου κάνει αληθινή ευχαρίστηση να σας γράφω συχνά. Με τα γράμματα που σας στέλνω νοιώθω πως έχω κι' εγώ κάποια ολκόνεια. Να σας πω όμως κάτι: Δεν είσθε ο μόνος άνθρωπος με τον οποίον αλληλογραφώ. Γράφω και σε δυο άλλους κυρίους. Έφάτος έλαβα θαυμάσια και μακροσκελέστατα γράμματα από τον Μάστερ Τζέρεμυ—μεν τα στέλνει όμως δακτυλογραφημένα για να μην τα καταλάβη από το γράψιμο ή Τζούλια και ζηλέψει—και περίπου κάθε βδομάδα καταφθάνει από το Πρίνσετον μια φοβερά κακογραμμένη επιστολή, σ' ένα έλκεϊνδ κίτρινο χαρτί—στα γράμματα δλα αυτά σπεύδω κάθε φορά ν' απαντήσω με έμπορικὴ ταχύτητα. Έτσι βλέπετε, δεν είμαι πια και τόσο διαφορετική από τα άλλα κορίτσια: λαμβάνω κι' εγώ γράμματα.

Σας το γράφω πως έγινα μέλος του Δραματικού Συλλόγου του Κολέγιου; Αυτό είναι μεγάλη τιμή για μένα, γιατί ο Σύλλογος αυτός είναι εξαιρετικά εκλεκτικός. Φαντασθήτε: μόνο έβδομηνταπέντε μέλη μέσα σε χίλιες μαθήτριες. Δεν νομίζετε πως κοντεύω να γίνω κι' εγώ άριστοκράτισσα;

Τί νομίζετε πως με απασχολεί τώρα στην κοινωνιολογία; Κάνω μια



Μοιάζει σαν άράχνη αλλά δεν είναι. C'est drôle ça (Sel. 306, στ. β')

Χτυπάει το κουδούνι του γεύματος. Κατεβαίνοντας θα ρίξω το γράμμα στο γραμματοκιβώτιο.

Η άφοσιωμένη σας
Γιούντι

4 Ιουνίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Πολύσχολη εποχή. Σε δέκα ημέρες αρχίζουν οι διακοπές και αὐριο αρχίζουν οι εξετάσεις. Μελέτη με φούντες, μπαλαρίσματα με φούντες και η πλάση δλη έξω τόσο μαγευτική, ώστε σου καίγεται η καρδιά να μένης μέσα.

Μη συγχίστες όμως: έφτασαν οι διακοπές. Η Τζούλια θα πάη φέτος στην Εύρωπη—θα είναι η τετάρτη φορά. Δεν υπάρχει άμφιβολία, αγαπητέ μου Μπάριμπα-Μακροπόδη, τα επίγεια αγαθά δεν είναι μοιρασμένα ίσα σε όλους. Η Σάλλη—δπως πάντα—θα πάη στο Αντιροντάικς. Κι' εγώ τί νομίζετε πως θα κάνω; Τρεις φορές σας δίνω το δικαίωμα να μαντεύσετε: Θα πάω στο Λόκ-Γουίλλω; Λάθος. Στο Αντιροντάικς με τη Σάλλη; Λάθος. (Ούτε και θα το επιχειρήσω ποτέ πια. Έπληρα την απόφασή μου από πέρσο). Δεν μπορείτε να μαντεύσετε τίποτε άλλο; Δεν έχετε πολύ εφευρετικό μυαλό. Θα σας το πω λοιπόν εγώ, αλλά σας παρακαλώ να μου υποσχεθήτε πως δεν θα αρχίσετε την γκρίνια. Και προειδοποιώ τον γραμματέα σας, ότι είναι γεγονός τετελεσμένον.

Λοιπόν θα περάσω το φετεινό μου καλοκαίρι στην θάλασσα με την κυρία Καρόλου Πάτερσεν ως προγυμναστής της κόρης της που θα μπηγεί το έρχόμενο φθινόπωρο στο Κολέγιο. Την έγνώρισα με τη μεσολάβηση των Μάκ-Μπράϊντ και είναι μία πολύ χαριτωμένη κυρία. Επίσης θα κάνω και μαθήματα στα Λατινικά και στα Αγγλικά στην μικρότερη κόρη, αλλά θα μου μένει και λίγος

καιρός ελεύθερος για τον έαυτό μου και θα κερδίζω κιόλας και πενήντα δολάρια τον μήνα! Το ποσόν αυτό δεν σας φαίνεται εξωφρενικό; Και όμως μονάχη της μου το πρόσφερε. Έγώ θα κοκκίνιζα από ντροπή αν τολμούσα να της ζητήσω περισσότερα από είκοσιπέντε.

Από την Μανιόλια—την έξοχη της κυρίας Πάτερσεν—θα γλυτώσω την πρώτη Σεπτεμβρίου και έτσι θα έχω τρεις βδομάδες ελεύθερες που σκέπτομαι να πάω να τις περάσω στο Λόκ-Γουίλλω.—Θα ευχαριστηθώ πολύ να ξαναϊδω τους Σέμπλς και δλα τα καλά μου ζώα.

Πώς σας φαίνεται το καλοκαιρινό μου πρόγραμμα; Κοντεύω να γίνω έντελως ανεξάρτητη καθώς βλέπετε. Με στηλώσατε στα πόδια μου και εγώ τώρα νομίζω πως είμαι άξια να περπατώ ολομόναχη.

Οι καλοκαιρινές γιορτές του Πρίνσετον και οι δικές μας εξετάσεις πέφτουν ακριβώς τις ίδιες ημέρες. Αυτό ήταν ένα κτύπημα φοβερό για μάς. Η Σάλλη και εγώ θέλαμε τόσο πολύ να προσφύσουμε τις γιορτές αυτές, αλλά φυσικά, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα είναι απολύτως αδύνατον.

Καλήν αντίμωση, Μπάριμπα-Μακροπόδη μου. Σας εύχομαι να περάσετε ένα ευχάριστο καλοκαίρι και να γυρίσετε το φθινόπωρο ξεκούραστος και ευδιάθετος για άλλον ένα χρόνο δουλειάς. (Αυτά, δηλαδή, θα έπρεπε να τα γράψετε έσείς σε μένα!) Δεν έχω ιδέα πως περνάτε έσείς το καλοκαίρι σας ή με τί τρόπο διασκεδάτετε. Δεν μου έχετε δώσει ούτε το ελάχιστο στοιχείο για να σχηματίσω μια αντίληψη για τους ανθρώπους και για τα πράγματα που σας περιτοιχίζουν. Παίξετε γκόλφ, πηγαίνετε ιππασία, ή σας άρεσει να κάθεσθε ξαπλωμένος στον ήλιο και να ρεμβάζετε;

Όπωςδήποτε, έτσι κι' αν κάνετε σας εύχομαι να περάσετε ωραία και να μην ξεχάσετε την Γιούντι

10 Ιουνίου

Αγαπητέ Μπάριμπα-Μακροπόδη

Αυτό είναι το πιό

σκληρό γράμμα που έχω γράψει στη ζωή μου, αλλά έχω πάρει την απόφασή μου, για ό,τι πρέπει να κάνω και δεν υπάρχει τρόπος να αλλάξω την απόφασή μου αυτήν. Είναι πολύ εύγενικό και γενναιόδωρο και αξιολόγητο από μέρους σας να θέλετε να με στείλετε στην Εύρωπη φέτος το καλοκαίρι για μια στιγμή ή ιδέα αυτή με είχε μεθύσει. Αλλά ύστερα σκέφτηκα λογικά και ψύχραιμα και είπα όχι. Θα ήταν πολύ παράλογο από μέρους μου να άρνηθώ να δεχθώ τα χρήματά σας για τα δίδακτρά μου του Κολλεγιού και ύστερα να τα παίρνω μόνο για να διασκεδάσω. Δεν πρέπει να με συνεθίζετε σε τόσες πολλές πολυτελείες. Δεν αισθάνεται κανείς την ελπίδα από ένα πράγμα που δεν το γνώρισε ποτέ, αλλά είναι πολύ σκληρό να είναι αναγκασμένος κανείς να περνάη τη ζωή του χωρίς ώριμα πράγματα που είχε αρχίσει να νομίζει πως ήταν δικαιωματικά δικά του. Η συμβίωση με τη Σάλλη και με τη Τζούλια ήταν μία φοβερή δοκιμασία για τη στωική φιλοσοφία μου. Και οι δύο τους τα είχαν όλα από τότε που ήταν μωρά. Η ευτυχία τους φαίνεται σαν ένα πράγμα απολύτως φυσικό.

(Ακολουθεί)

Μετάφρασις Α. Α. και Γ. Γ.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ



Βλέπετε αυτό το πουλί; Μά βλέπετε και τους έχθρους που το ένεδρεύουν;

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Αυτό μόνο είχε να κάνει. Και μόλις είδε τον Σελίκ, τον παρακάλεσε να του βρή μια βάρκα για ταξίδι δυο ημερών.

— Θέλετε να περάσετε τον κόλπο, ρώτησε ο Σελίκ, και να βγείτε στην περσική ακτή;

— Όχι... πρόκειται για μια γεωγραφική εξερεύνηση... Ήθελα να προσδιορίσω τη θέση των κυριωτέρων νησίδων του κόλπου... Δεν υπάρχουν στη θάλασσα του Σοχάρ; Καλή ιδέα του ήλθε του Ζυχέλ. Το πράγμα θα φαινόταν πολύ φυσικό. Ούτε οι άρχες του Σοχάρ θα υποψιάζονταν...

— Υπάρχουν άρκετες, αποκρίθηκε ο Σελίκ, καμιά δμωσ σπουδαία.

— Δεν πειράζει, είπε ο Ζυχέλ. Πριν εγκατασταθούμε κάπου στην ακτή, θέλουμε να επισκεφθούμε τον κόλπο.

— Πολύ καλά.

Δεν είπε τίποτ' άλλο ο Σελίκ. Πάντα όμως θα συλλογίστηκε πως καμιά σχέση δεν είχε η γεωγραφική εξερεύνηση του κόλπου με τον σχέδιο που έδωσαν οι Γάλλοι στον πρόξενό τους—την ίδρυση δηλαδή εμπορικού γραφείου σε κάποια παραθαλάσσια πόλη του Ιμανάτου. Κι' η επιτήρησή τους θα γινόταν ακόμη πιο δύσκολη. Γιατί, αν βρισκόταν ο θησαυρός, μπορούσε να μη το μάθουν ο Ιμάν; Κι' αφού θα το μάθαινε, τι θα τον εμπόδιζε να εξαφάνισι τον κληρονόμο του Καμύλκ και να τον κληρονομήσει ο ίδιος; Παντοδύναμος δεν ήταν στο κράτος του;

Ο Σελίκ λοιπόν ανέλαβε να βρή κατάλληλο πλοιαίο για την εξερεύνηση του κόλπου κι' εγγυήθηκε πως το πλήρωμά του θάταν πιστό κι' αφοσιωμένο. Τρόφιμα θα έπαιρναν για τρεις-τέσσερις ημέρες, γιατί με την ισημερία οι καιροί ήταν άθετα και μπορούσε να επέλθι και καμιά άργιοπορία.

Ο Ζυχέλ ευχαρίστησε τον διερμηνέα και τον έβεβαίωσε πως οι υπηρέτες του θάνταμεινονταν γενναία. Ο Σελίκ φάνηκε τάχα ευχαριστημένος απ' αυτή την υπόσχεση. Και πρόσθεσε:

— Πρέπει όμως να σας συνοδεύσω κι' εγώ ο ίδιος σ' αυτή την εκδρομή. Δεν ξέρετε αραβικά και δεν θα μπορείτε να συνεννοησθε με το πλήρωμά σας.

— Έχετε δικιο, αποκρίθηκε ο Ζυ-

χέλ. Μείνετε στην υπηρεσία μας όσον καιρό θα κάμουμε στο Σοχάρ και, σας επαναλαμβάνω, δεν θα χάσετε τις ημέρες σας.

Χωρίσθηκαν. Ο Ζυχέλ βρήκε το θεϊό του και το φίλο του, που περπατούσαν στην παραλία, και τους είπε όσα είχε κάμει. Ο Ζιλδας ένθουσιάζθηκε που θα είχαν μαζί τους στο ταξίδι, για οδηγό και διερμηνέα, τον καλό Άραβα με την εξυπνη φυσιογνωμία. Ο Άντιφέρ έπεδοκίμασε κουνώντας το κεφάλι του.

— Άλλά η ημέρα προχωρούσε κι' ο Σελίκ δεν φαινόταν. Τι είχε γίνει; Τόσο δύσκολο ήταν να βρή μια βάρκα και να την εξοδίαση για δυο ημερών ταξίδι; Και φαντασθήτε πιά τα νεύρα του καπετάν Άντιφέρ!

— Σε δυο ώρες αρματώνεται καράβι, φώναξε, όχι μια βαρκούλα! Που είναι αυτός ο καλιοάραβας να τον πετάξω στη θάλασσα; Σε γέλασε, μωρέ Ζυχέλ; Μην ήθελε να τον πληρώσης μπροστά; Τον κλέφταρο! τον αλιτήριο!

Να τον κάμουν αλλιάξη γνώμη ούτε το σκέφθηκαν ο Ζυχέλ κι' ο Ζιλδας. Προσπαθούσαν μόνο να τον συγκρατήσουν μην έκαμε καμιά άνοησία και προκαλούσε τις υποψίες των άρχων. Μα θα το κατόρθωναν με άνθρωπο που δεν άκουγε τίποτα;

— Δεν υπάρχουν ψυχρόδερκες δεμένες στο λιμάνι; εξακολουθούσε να φωνάζει. Πάμε να πιάσουμε μία, να μπορούμε μέσα και να φύγουμε. Τόσο δύσκολο είναι;

— Μ' αφού δεν ξέρουμε τη γλώσσα, πως θα συνεννοηθούμε; έλεγε ο ο Ζυχέλ.

— Κι' αφού κι' αυτοί δεν ξέρουν γαλλικά; συμπλήρωσε ο Ζιλδας.

— Και γιατί να μην ξέρουν! ξεφώνισε ο Άντιφέρ. Έπρεπε να ξέρουν!

— Έπρεπε βέβαια! επικύρωνε ο φίλος του για να τον καλμάρη.

— Άς είναι, γι' αυτά όλα φταίει ο Ζυχέλ.

— Όχι, θεϊ μου! Έκαμα το καλύτερο, έχετε λίγη υπομονή και να ιδείτε που ο διερμηνέας θα γυρίσει. Πάλι, αν δεν σας εμπνέη τόση εμπιστοσύνη γιατί δεν χρησιμοποιείτε τον Μπέν-Όμαρ και το γραμματικό του, που ξέρουν αραβικά; Νά τους, περπατούν στην προκυμαία...

— Αυτούς; ποτέ!... Είν' άρκετό, μάς φτάνει που τους έχουμε ακολούθια.

— Ο Μπέν-Όμαρ φαίνεται σά να θέλη να μάς ζυγώσει...

— Άς τολμήση και θά ιδή!

Πραγματικώς, ο Σαούκ κι' ε συμβολαιογράφος δεν άφιναν από κοντά τους Γάλλους. Μόλις τους είδαν να βγαίνουν από το καραβάν-σαράι, τους πήραν το κατόπι. Και τώρα ο Σαούκ έσπρωχνε τον Μπέν-Όμαρ να πλησίαση τον άπλησίαστο καπετάν Άντιφέρ και να τον ρωτήση για το νέο ταξίδι. Άλλά βλέποντας το θυμό του, ο συμβολαιογράφος δεν έβρισκε το θάρρος να τον άψηφήση. Η στάση του άπέναντι του συμβολαιογράφου μάλλον χειρότερη τα πράγματα. Γιατί να μη συνεννοηθί λίγο μαζί του, γιατί να μην του πη τουλάχιστο που θα πήγαιναν, αφού κατά τη διαθήκη, ή παρουσία του στο νησάκι, κατά την έκσκαφή του θησαυρού, είναι υποχρεωτική;

— Δεν δίνω ένα παρά! φώναξε ο Άντιφέρ. Άς έλθω όπως μπορεί! αν δεν μπορέση, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν!

— Μα και για μάς! Υποθέστε πως, επειδή δεν του λέτε που θα πάμε, δεν καταφέρνει να μάς ακολούθηση. Φτάνουμε μες στο νησάκι, ξεθάβουμε το θησαυρό, τον παίρνουμε. Ο Μπέν-Όμαρ δεν θα μάς κάμη δίκη; Και δεν είναι πολύ πιθανό να τη χάσουμε, επειδή δεν έξεπληρώθη ρητός έρος της διαθήκης;

— Έ, βέβαια, μπορεί να χάσουμε μια τέτοια δίκη.

— Και να πέση όλη ή διαθήκη;

— Ίσως...

— Βλέπετε λοιπόν πως είσαστε υποχρεωμένος να υποστήτε τη συντροφία του Μπέν Όμαρ και σ' αυτό το ταξίδι μας στον κόλπο;

— Ναι.

— Δέχεσθε λοιπόν να τον φωνάξετε και να του πητε να είναι έτοιμος να μπαρκάρη μαζί μας;

— Όχι!

Το «όχι» αυτό έδρόντησε σάν κανονιά. Ο Ζυχέλ σώπασε. Ο Ζιλδας όμως είπε:

— Τότε, φίλε μου, δεν είσαι λογικός. Πάνε ποτέ οι καλοί καραβοκύρηδες, χωρίς ανάγκη, κόντρα στον άνεμο ή στην παλίρροια; Το λογικό είναι αυτό που σε συμβουλεύει ο Ζυχέλ. Το παράλογο είναι αυτό που θέλεις κι' επιμένεις εσύ. Κι' εγώ δεν χωνεύω τον Μπέν Όμαρ, άλλ' αφού πρέπει να τον πάρουμε μαζί μας, γιατί αλλοιώτικα κινδυνεύουμε να χάσουμε τα πάντα, ως τον πάροουμε.

Ο Άντιφέρ άφριζε, φούσκωνε και μασούσε το χαλίκι του.

— (Ακολουθεί)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟ

ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ένα λιοντάρι κάποτε, βλέπει ένα ποντικάκι.
— Καλώς το, λέει με χαρά, το νόστιμο φαγάκι.

Μα σάν λυγίζει το λαϊμό τον ποντικό θά φάη,
Άκουει τη φωνούλα του Νά το παρακαλή:

— Λιοντάρι μου πονετικό, Σάν τί καλό θά νιώσης
Άμα με φάς; τί είμαι μικρός!
Μή κι' άλλο μεγαλώσης;

«Αν μου χαρίσης τη ζωή, Ίσως κι' εγώ να κάνω Σε σέ, κάτι πιο χρήσιμο, Άφου δέ θά πεθάνω».

Λυπήθηκε στού ποντικού Τά λόγια, το λιοντάρι
Τό είδε που ήταν μία μπουκιά
Και τούκανε τη χάρη.

Μα το λιοντάρι έπιάσανε Κάποτε, στην παγίδα,
Και με σχοινιά τό δέσανε.
— Έχασε καθ' έλπίδα—

Κι' ως που να πών να φέρουνε Την κλούβα τη μεγάλη,
Νά σου τον κι' ο κύρ-πόντικας,
Μπροστά του ξεπροβάλλει.

Με τά σκληρά τά δόντια του, Όλα τά σχοινιά λύνει,
Και τό λιοντάρι έλεύθερο, Νά φύγη τότ' άφήνει,

Κι' απ' την ημέρα αυτή, μαζί, Ποντίκι και λιοντάρι,
Παντού κι' οι δύο πήγαιναν Άχώριστο ζευγάρι.

Μικρός Σπουδαστής [Γ]

ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ ΤΟΥ ΜΑΗ

... «Χρόνια πολλά πατερούλη»... προφέρουν σιγοτρώμοντας τά χείλη μου, καθώς φιλούν το σταυρό του. Τά δάκρυα, που ζεστά κυλούν απ' τά μάτια μου, ρουφάει το κρύο χόμα που τον σκεπάζει, ενώ τά χέρια μου, ανάλαφρα, λές για να μην ταραξούν τη γαλήνη του, βάζουν δίπλα στο σταυρό του, λίγα μαγικά λουλούδια.

Είναι εικοσιένα του Μάη, πατερούλη... μέρα γιορτιάτικη, μέρα χαράς και ευτυχίας και για μάς άλλοτε.

Τό χαϊδεμένο παιδί της άνοιξης, με τον έρχομό του, έστρωσε τη γή με χιλίων ειδών λουλούδια, γέμισε τη φύση με ζωή, με μυρουδιές, με καλαιδέσματα. Σήκω, πατερούλη, να με δής, να πά- ρης απ' τά χέρια μου τά όμορφα λου-

λούδια, να με φιλήσης, νάκούσω απ' το γλυκόλογο στόμα σου τά «χρόνια πολλά». Σήκω να δής την χρυσοφαιτισμένη φύση, νάκούσης το γλυκό κελάιδημα των πουλιών, νάναπνεύσης τον άρωματισμένο αέρα...

Σήκω... Μην κάθεται εδώ στο παγερό κοιμητήρι, κάτω απ' την πένθιμη σκιά των κυπαρισσιών, με συντροφιά τον σταυρό σου και το θαμπό φώς του καντηλιού.

Μα γιατί δεν άπαντās; Άσκοπα σου μιλώ τόση ώρα;

«Ο! ναί! Τί ψεύτικη νοσταλγία. Όλα αυτά δεν είναι τίποτα άλλο, παρά λόγια και μόνο λόγια, στο ξεχείλισμα του πόνου της θλιμμένης μου ψυχής, που μάταια ξαναθυμάται την εύτυχισμένη αυτή μέρα, περασμένων ρόδιων χρόνων».

Βολιώτικο Διαβολάκι [Β]

ΠΡΩΤ' ΙΝΟ

Πέρασα το μακρύ το δρόμο με τις φλαμουριές και βροθήκα πάλι μόνη, στο άγαπημένο μου χωριουδάκι. Πλανήθηκα κάμποση ώρα βυθισμένη στις σκέψεις μου, για να καταλήξω στη συνηθισμένη μου θέση.

Τί όμορφα που φαντάζει το χωριό, πάνω απ' το μεγάλο βράχο!

Η δροσιά τώρα το πρωί σκορπάει σάν κάποια μαγεία άντανανκλώντας τις πρωινές άχτίδες του ήλιου και μοιάζει μυριόχροα διαμάντια σπαρμένα στη πράσινη χλόη. Νοιώθω ένα άνεπώτο πράγμα να πλημμυρίζει την ψυχή μου. Είναι μερικές στιγμές, —και τέτοιες στιγμές που βγαίνει απ' τά κατάρβατα της ψυχής μας, άθελα μία φωνή. «Ο! τί όμορφα ποιναι! και βγαίνει με μία άνείπωτη χαρά, μ' ένα άνέκφραστο ουράνιο χαμόγελο, μ' ένα αυθόρμητο τίναγμα».

Τά λουλούδια γέρνουν και σιγοψιθυρίζουν στο έλαφρό φύσημα τ' αέρα και ή ψυχή μου λικνίζεται κι' δλόγλυκα φέρεται στους κόσμους των ιδανικών.

Κάποιο μυστήριο πλανιέται τούτη την ώρα, στην έσοχή που δεν ακούγεται τίποτε άλλο από τά κελαϊδήματα των πουλιών, κι' απ' τά παιχνίδια της αύρας άνάμεσα στα πράσινα φυλλώματα των δέντρων. Τού ποταμού τά κρυστάλλινα νερά, με ήσυχο μουρουόρισμα γοργονιάνε στα κάτωσπρα λιθάρια, χαρίζοντας στις όχθες του τις δόδροτες, φιλά δλόγλυκα και άγνά... και κάτω έκει στη μυρμιμένη λαγκαδιά ο βοσκός γυριένος στην άπαλη και δροσιμένη χλόη, τονίζει στην παθητική φλογέρα του το γλυκό της μονοξίας τραγούδι...

Πόση όμορφιά τριγύρω μου! Άνοίγω τά χέρια μου να τάγκαλιάσω όλα...

σά μεθυσμένη ρουφώ άχόρταγα το πρωινό αεράκι. Πλημμύρα φωτός... πλημμύρα ζωής, πλημμύρα όμορφιάς. Εύτυχισμένοι οι άνθρωποι που ζουν με τον ήχο του παρθένου τραγουδιού της φύσης και δυστυχισμένοι όσοι δεν έννοιωσαν τη γλυκάδα του.

Άμαρυλλίς [Γ]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Μόλις το πρωί άνοιξα τά μάτια μου, άκούω το μπαμπά να φωνάζει:

— Έτοιμαστήτε γρήγορα γιατί το άεροπλάνο φεύγει στις τέσσερις το άπόγευμα.

— Καλέ ποιο άεροπλάνο! τί να έτοιμαστούμε; Θα ξεβγάλουμε μήπως κανένα που έχη την τύχη να φεύγει με άεροπλάνο;

— Μα όχι, φεύγουμε έμεις στις τέσσερις το άπόγευμα με το άεροπλάνο στην Άθήνα για μία επείγουσα υπόθεση.

— Έλα, μπαμπά μου, άστειεύεσαι μαζί μου; άσε τις κοροϊδίες τόσο κουτί δεν είμαι.

— Μα όχι, δέ σε κοροϊδεύω, να τά εισιτήρια, και μου τάδειξε. Φεύγουμε ή μαμιά σου εσύ κι' εγώ.

Μόνο που δεν τρελλάθηκα απ' τη χαρά μου. Για σκέψου θά ταξίδευα με άεροπλάνο, θά πετούσα στα σύννεφα, ο πόθος μου τέλος θά εκπληρωνόταν.

Όρα όμως πολλή δεν είχαμε, ήταν έννιά το πρωί και στις τέσσερις θά φεύγαμε! έπρεπε να βιαστώ.

Με βία άρχισα να ξεχωρίζω φουστάνια, καπέλλα, μαντήλια, παπούτσια—μόνο τις κοτζικές άφησα—και να τά τοποθετώ στις βαλίτσες. Τέλος με βιάση και γρηγοράδα ή ώρα πέρασε και το ρολόι του τοίχου χτύπησε τρεις φορές.

Την ίδια στιγμή φάνηκε και το αυτονόητο του άεροδρομίου που έρχόταν για να μάς πάρη.

Σε λίγο φθάσαμε στο άεροδρόμιο του Μπουγιούκ Δερέ. Ένα υπέροχο άεροπλάνο μάς περίμενε. Μλήκαμε μέσα και περιμέναμε να γίνουν τέσσερις για να ξεκινήσουμε.

Παράξενο πράγμα, ή μαμιά που τά τρέμει τά άεροπλάνα, ήταν τρισαχούμενη χωρίς ίχνος φόβου. Βλέπεις, σκέφθηκα, ή χαρά που θά δώ, τους συγγενείς της δεν άφίνει τόπο στο φόβο.

Σε λίγο ξετινάξουμε με ένα μπουμ! —θαρείς και ήσανε κανονιά του ίταλικού πυροβολικού που έστάλη στην Άβησσυνία—αυτό ήταν το σύνθημα.Τό άεροπλάνο άγγίζει λίγο τά νερά του Βοσπόρου και με μιάς άρχίζει να ύψώνεται στα σύννεφα.

Έμένα με πιάνει τεταρταίος πυρετός, ο κρότος που έκανε ο έλικας ήτανε

Πώς θα περάσετε πιο ευχάριστα το καλοκαίρι σας;

Είναι απλούστατο: Θα προμηθευθίτε όσους περισσότερους μπορείτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

και θα τους πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στην έξοχή, όπου θα πάτε, —άλλα κι' αυτού που θα μένετε, —για να περάσετε τις Διακοπές.

Κι' ένας μόνον Τόμος της Β' Περιόδου, αρκεί, με τις 400 του σελίδες, με τα τρία ή τέσσερα μυθιστορημάτά του και με τόσα άλλα που περιέχει. “Αν πάρετε μάλιστα από τους τόμους των τελευταίων ετών, **1929 έως 1935**, που έχουν από 620 σελίδες ο καθένας και από 4-5 μυθιστορήματα, τί άλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στα φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθήτε και τον Πίνακα Μυθιστορημάτων που περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στα φυλλάδια 3ον και 5ον— και κάμετε εγκαίρως την προμήθειά σας, αν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

πρέπει να στείλη κανείς και 2 ή 3 δραχμές για δικαίωμα συμμετοχής.) **Ρεμην** (αυτό σοῦ ἐνέκρινε: “Ὁδηγὸν ἔστειλε”) **Ζακυνθινούλαν** (ἔστειλε 16 τετράδια και ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 7,60.) **Θεόδ. Γρ. Μπ.** (δὲν ἐννόησα τί ἐννοεῖς; θέλεις νὰ σοῦ στείλω—πῶς; μὲ γράμμα;—τὰ ἐγκεκριμένα ψευδώνυμα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴ Μουσική; ἀν ἐννοῖς αὐτὸ, μπορεῖς νὰ τὰ βρῇς μόνος σου, φάχνοντας στὶς “Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιον ὡς τὸ σημερινό” ἀν ἐννοῖς τίποτε ἄλλο, μοῦ γράφεις.) **Μικρὴν Γόησσαν** (σοῦ ἔστειλε “Ἀδελφοῦλα”, “Μητριά” και 10 τετράδια) **“Ρουμελιώτικην Παρέαν”** (εὐχαριστῶ ὁλόθερμα γιὰ τὰ δυὸ ξεπαθώματα) **Νίνα-Νόρα** (τετράδια και “Ὁδηγὸν ἔστειλε” ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 41,20) **Διαβάτην, Δέλον Νικολαΐδην, Κατάσκοπον 33** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Μαΐου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου.

300. Λεξιγράφος

“Ἀνθρώπος, δὲν ἐγεννήθη
Παρὰ πέθανε μονάχα...
Σ’ ἕνα σύνδεσμο ἐκολλήθη
Καὶ μ’ αὐτὸ εἰ βγήκε τάχα;
“Ἀσπρὴ πέτρα ξεξασπρή,
Κι’ ἀπὸ τὸν ἥλιο ξεξασπρότερη!
“Ἄνθος Ἀνεμώνης

301. Στοιχειογράφος

“Ὅπου βασιλεύει, λένε,
Εἶναι καὶ μισὴ ἀρχοντιά...
“Ἐνα σύμφωνο ἀν τῆς λειψῆ,
Γίνεται μιὰ λιχουδιά,
Κάτι δηλαδὴ νὰ ποῦμε
Ποῦ πολὺ τὸ ἀγαποῦμε.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

302. Μεταγραμματισμός

“Ἀδίκᾳ κάνω τὸν κόπο
Ὁ νὰ βγάλω, Ἀ νὰ βάλω,
Νῆσος ἦταν καὶ τὸ πρῶτο
Νῆσος εἶναι καὶ τὸ ἄλλο,
Στὴν Ἑλλάδα, ἐννοεῖται,
Καὶ οἱ δυὸ, φίλοι μου λῦται.
Γαρυφαλο

303. Τονόγραφος

Δυὸ κοκκαλάκια τοῦ ποδιοῦ
Τὸν τόνο ἂν ἀνεβάσουν,
Βαρὺ ἐργαλεῖο στὸ λεπτὸ
Σιδηρουργοῦ θὰ φτιάσουν.

Σπίθα

304. Τρίγωνον

***** = Χωρίον Ἀττικῆς περιφη-
***** = Ἐπίθετον κοινόν. [μον.
***** = Ὀμιλεῖ ἀπὸ βήματος
***** = Ὅρος τῆς Μακεδονίας
*** = Πᾶν ἀλκιμον ἄγριον ζῶον
** = Ἐπίρρημα.
* = Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Πασχαλιώτικο Λουλούδι

305-307. Δογολαίγνια

1.—Ποῖον σημεῖον τῆς σφαίρας εἶ-
ναι καὶ ζῶον;
2.—Ποῖος ἰχθύς εἶναι καὶ βάρος;
3.—Ποία νῆσος βγαίνει... στὸ πόδι
καὶ πονεῖ; Ὡλῆς Βλαστός

308. Σύνθεσις Φράσεως

ΚΚΚΚΚΚ - ΑΑΑ - ΟΟΟΟΟ - Υ - Ρ -
Σ - Ν Ν - Ω

Μὲ αὐτὰ τὰ γράμματα, συσσωρευ-
θέντα καθ’ ἣν σειρὰν πρωτοεμφανίζε-
ται ἕκαστον—πρῶτα τὸ Κ, κατόπιν τὸ
Α, κατόπιν τὸ Ο καὶ καθεξῆς—νὰ συν-
τεθῇ ἀρχαία παροιμία ἐκ τεσσάρων
λέξεων.

309. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν δεύτερα γράμματα τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
μέγαν ἀρχαῖον λαόν, τὰ δὲ τέταρτα
μυρηκαστικὸν ζῶον τῆς Ἀμερικῆς:

1, Κατοικία ἢ φυλακὴ ζῶων, προ-
πάντων πτηνῶν 2, Φωτίζει τὰ πλοῖα 3,
“Ὁ μὴ ἔχων τόνον 4, Μέγα ἀσιατι-
κὸν κράνος 5, Βυζαντινὸς Αὐτοκρά-
τωρ 6, “Ἐγκλημα 7, Ὀμηρικὸς ἥρως-
βασιλεὺς.

Περσεύς

310. Ἑλλητισύμφωνον

ἡει - νοα - οειει
Κλέφτης τοῦ 21

311. Γρίφος

καὶ καὶ τόνοι
ου δ καὶ Λυών
καὶ καὶ νον
καὶ Βεδουίνος

Τέλος τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ Λύ-
σεων. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 11

116. Ἀμφιρόιτη (ἀμφί, Τρίτη).—117. Τήλεμος (τί λαιμός).—118. Καβούρι-Καβούρ.—119. Βορὰ-δορὰ.—120. ΙΩΑΝΝΗΣ Σ 121. ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ Ω Λ Η Κ (άνια, Τίτικα. Ἰά-ΑΛΒΑΝΙΑ βα, Κάνναι, νότα, Ν Α Ε Π ὀκτάβα).—122-126. ΝΗΝΕΜΙΑ Διὰ τοῦ Α: Ἀλά-Η Ι Ι Ν σκα, Ἀδανα, Σα-ΣΚΑΠΑΝΗ χάρα, Ἀγραφα, Ἀ-βάνα.—127. ΦΕΙΔΙΑΣ-ΙΚΤΙΝΟΣ (δ-ΦΙς, ΜΕΚκα, ΑΙΤνα, ἙΛΙων, ΚΙΝα, χαΟΣ, ἈΣΣυρία).—128. Ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησε τρεῖς (ὦ, αλ ἐκ το, ρ εῦ, ον εἰς ε τρεῖς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ’—403]

Σύλλογε **Θηλυκῶν Ντέεκτιβ**, ἡ διευ-
θυνοῖς δὲν δίνει πάντοτε τὸ πραγματι-
κὸ ὄνομα. Δὲν εἶμαι Βανδῆς (Διαπλ. Βε-
βαιότατα). Ἀλλὰ φυσικὰ τέτοια ἀποκάλυ-
ψη...! μόνον ὁ σύλλογος τῶν...
Θηλυκῶν Ντέεκτιβ μποροῦσε νὰ κάνῃ. Δὲν
φοβοῦμαι νὰ μὲ ἀποκαλύψῃ κανεὶς, προ-
παντὸς... εἰσεῖς!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

[ΛΣ’—404]

Διαπλάσπουλα, ὅσοι τῆριχτε τὸ διαγω-
νισμό ἡθοποιῶν ποὺ παρατείνεται ἀ-
κόμη ἕνα μῆνα. **Τζέννη**

[ΛΣ’—405]

Διαπλάσπουλα, ἕνα γραμματάκι σας
θὰ μοῦ δώσῃ μεγάλη χαρὰ. **Λεπτὴ**
Καρδούλα; **Τζέννη**

[ΛΣ’—406]

Τὸ **Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας** (Κυ-
ριακούλης Κανάκης) δηλώνει ὅτι, δὲν
ἔχει καμμίαν σχέση μὲ τὸν **Σαρπηδό-
να**, τὸν πρόεδρο τῆς **«Τρελλοπαρέας»** (Βέ-
βλια δὲν ἔχει. Διάπλασις).

[ΛΣ’—407]

Ἑλληνικὴ Ἀετὲ, ἀλληλογραφεῖτε; ἀν-
ταλλάσσουμε τετραδιάκια; Πέρες μοῦ
τὴν Δ/σή σου. **Μιτέττυ Ντάλ**

[ΛΣ’—408]

Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ, εἰσαι πολὺ μικρὸς
γιὰ νὰ ζητᾷς γαλόνια.

Εὐθύμος Σημαιοφόρος

[ΛΣ’—409]

Σουλατοαῶροι, οἱ ἄνδρες ὀμιλοῦν φα-
νερά καὶ δὲν βρίζουν δεῖλὰ πίσω ἀπὸ
τὰ ψευδώνυμα, γιατί αὐτὸ δὲν εἶναι καλὴ
πράξις. Αὐτὰ μόνον. **Κορφατιόπουλο**

[ΛΣ’—410]

Ἀμῖλλα: Σὰν πολὺ, μὲς φαίνεται,
καυχήσαι γιὰ τὶς ἀγαθοεργίαι σου.
Δὲν ξέρεις, φαίνεται, τὸ γνωμικόν: «Μὴ
γνώτω ἡ ἀριστερὰ τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ».

Σύλλογος «Διαβολοκόριττα»

[ΛΣ’—411]

Ἀμαθουάς, γιατί ἀργήσες τόσο νὰ μοῦ
ἀπαντήσῃς αὐτὴ τὴ φορὰ; Μήπως
δὲν πήρες τὸ τελευταῖο μου γράμμα; Γρά-
φε μοῦ. **Νινέττα**

[ΛΣ’—412]

Ἀφρικάνα, δὲν εἶμαι ἡ Ἑβελίνα ἀλλὰ
ἡ: **Νινέττα**

[ΛΣ’—413]

Ἀφρικάνα, δὲν εἶμαι ἡ Νινέττα ἀλλὰ
ἡ: **Ἑβελίνα**